

готови да умрат. Никола Ванцаров заяви : " Господа съдии, това, което съм писал за себе си, подържам и сега. Моята дейност, повтарям, беше насочена срещу германските войски у нас, срещу фашистите и техните български помагачи. Действувах с пълно съзнание, че се боря за свободата на Родината си. За тая ми дейност вие може да ме съдите както искате". ^{1/} Особена сила крият словата му казани в последната му дума, в които не се долавя дори и най-малка нотка на самозащита: "Аз действувах с пълно съзнание, че служа като верен син на своята Родина. Не се разкайвам. Милост от никого не моля. Мога само да бъда оправдани другарите ми, които нямат никаква вина". ^{2/}

На 23 или '942 год. съдът прочете присъдите. От всички 60 подсъдим ¹6 се осъждаха на смърт, четирима от които бяха вече разстреляни по процеса на парашутистите и шест получаваха задочни смъртни присъди. Шест души от присъстващите в залата подсъдими чува имената си в осъдените на смърт. Те ги очакваха и поради това не трепнаха.

На стъпиха минути на мъчително прощаване, последни прегръдки и целувки, последни погледи изпълнени с базкрайна тъга....

В 2¹ часа съдия ден присъдите бяха приведени в изпълнение. Зловещия грак на смъртоносния залп прекъсна песента на шестимата. Българският фашизъм извърши още едно позорно дело. Отне живота на едни от най-достоините синове на нашия народ: Антон Иванов, Атанас Романов, Петър Богданов, Никола Ванцаров, Антон Попов и Георги Минчев. Отне живота на неустрашимият борец против фашизма, на възторжения певец на революцията Никола Ванцаров.

Не се стресна Ванцаров от смъртта. Не пророни сълзи за живота, който обичаше и за който беше уверен, че ще стане по-хубав. Вместо това от името на своите петима другари, той за последен път се обърна към своя народ :

" Разстрел, и след разстрела - червей,
това е толков просто и логично.
Но в бурята ще бъдем пак със тебе
народе мой, защото те обичахме!"